

den høitærede Minister i Stand til at begynde derpaa allerede nu, inden det næste Finantsaar begynder. — Jeg skal slutte med en kort Bemærkning om Finantslovens Forelæggelse. Naar den høitærede Minister har udtalt sig paa den Maade, som han igaaar gjorde, angaaende Rigsdagens Udsættelse, har han ikke taget Hensyn til, at Grundloven foreskriver, at Finantsloven skal forelægges strax, naar Rigsdagen er sammentraadt, og selv om der kan anføres saadanne Exempler, som den ærede sidste Taler (Chorup) anførte, kan den Omstændighed, at Rigsdagen og særlig Folkethinget tidligere har fundet sig i, at dets Ret i saa Henseende er bleven sat til Side, ikke indeholde nogen Undskyldning for, at man vedbliver dermed.

Formanden (Krabbe): Jeg skylder Thinget den Forklaring af den høitærede Kirke- og Undervisningsministers Fraværelse, at denne skyldes hans Arbejde i det andet Thing.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Den Bemærkning, som den ærede Taler, der nu satte sig (Lauber), fremkom med i Slutningen, af sit Foredrag, nødsager mig, hvor ugjerne jeg end vil bidrage til, at træffe Forhandlingerne længere ud, til at give det Tilspaar, at den nuværende Regjering selvstændigt ikke har gjort Noget, der efter dens Overbevisning ikke er fuldt stemmende med Grundloven. Ærede Medlemmer kunne haa forskellige Meninger om, paa hvilken Maade Grundlovens Bud skal forstås, men Regjeringen er berettiget til at have sin Mening og er forpligtet til at udtale, at den selvstændigt efter sin Overbevisning kun har handlet i fuld Overensstemmelse med Grundloven. — Den ærede Taler fremkom desuden med adskillige Urigtigheder, som jeg maatte, naar jeg ellers ikke havde fundet Anledning til at tage Ordet, kunde have ladet ubesvarede, men da jeg nu har Ordet, skal jeg berigtige dem saa kort som muligt. Det forholdt sig ikke, som den ærede Taler angav, at der i den Tid, jeg har staaet i Spidsen for Finantsernes Bestyrelse, er erhvervet noget som helst Beløb i de Papirer, han angav. Det er en mærk værdig Slutning, den ærede Taler gjør, at jeg, da der i Anmærkningerne til den ifjor forelagte Finantslov er angivet, at det antages, at Reservefonden den 1ste April dette Aar vil komme til at bestaa af det og det Beløb, og der i Anmærkningerne til den nu forelagte Finantslov staaar, at Reservefonden den 1ste November dette Aar bestaar af disse Papirer, skulde jeg bære Ansvar for Differencen dertil, hvad enten der var Tale om en Erhvervelse eller om en Afhændelse. Det Faktiske er, at der ubetinget intet Beløb er erhvervet. — Den anden Urigtighed var, at den ærede Taler angav, at min Jernbaneinteresse ikke ogsaa strakte sig til denne Side af Beltet. Jeg har udtrykkelig sagt, at det fortrinvis

ligger nær for Staten at bygge videre i de Provindser, hvor den allerede har Jernbaner; det er mine Udtryk. Derfor jeg, hvad jeg forudsætter, kommer til at forhandle nærmere med det ærede Medlem om finantsielle Spørgsmaal, holder jeg mig overbevist om, at jeg skal kunne fuldt overbevise ham om, at min Interesse for Jernbanernes Udvikling ogsaa strækker sig til denne Side af Beltet. — Endvidere har det ærede Medlem urigtig opfattet den Forhandling, der paa et andet Sted er ført om Forholdet imellem direkte og indirekte Skatteydelse. Det ærede Medlem har fuldstændigt Ret i, at man ikke tør drage den Slutning, at der, naar de direkte Statters absolute Beløb er større her i Landet end de indirekte Statters, ikke er nogen Grund til at formindske de indirekte Statter eller til at forøge de direkte. Dette er fuldstændigt rigtigt, men det ærede Medlem maatte jo kunne have set, at det, hvorom Spørgsmaalet dreiede sig, ikke var det nu af mig Angivne, men var, om man, støttet paa en Forøgelse af den indirekte Statterindtægt, var berettiget til at jordre en Nedsættelse paa Tollden; det var Sagen. Derfor den Paastand, tror jeg, det var fuldstændigt berettiget fra min Side, at gjøre opmærksom, ikke alene paa det absolute Beløb, der udredes henholdsvis som direkte eller indirekte Statter, men ogsaa i hvilket Forhold de direkte Statter ere vorede, samt med de indirekte. Det var Pointet; men det var ikke det, det ærede Medlem tænkte paa. At jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem i at betragte Tienden som Skat i Stedet for som en Prioritet, følger egentlig af sig selv. — Et kan jeg ikke Andet end takke det ærede Medlem for. Det var, at han fra sin Side syntes tilbøjelig til at ville acceptere det af mig igaaar angivne procentvise Forhold, imellem de forskellige Grupper af Tolbindtægter og at modtage det som godt og gyldigt. Det var ingenlunde min Mening, at det ærede Thing eller noget Medlem deraf skulde betragte mine Beregninger over dette Forhold som gyldige. Jeg har kun bragt dem frem her til Bevis for, at min Anskuelse om Beskatningsforholdene, om Fordelingen af Tolbbeholdningen paa de enkelte Grupper her i Landet umulig kunde være den, som enkelte ærede Medlemmer havde uledet af, hvad jeg tidligere havde sagt. Det vilde naturligvis være mig en ganske overordentlig Tilfredsstillelse, naar det ærede Medlem ved en næriere Prøvelse af disse Beregninger maatte komme til det Resultat, at de ere rigtige, men jeg kan selvstændigt ikke paa Forhaand vente, at Noget skulde tage mine Tal for rigtige uden at kjende Beregningsmaaden.

Dinesen: Der er talt saa stærkt imod Kommissioner, at det kunde synes noget dristigt af mig at begynde de saa Bemærkninger, jeg vil gjøre, med at henstille til den høitærede Rigs-